

Západ už celé storočia vedie dobyvateľské vojny proti Rusku za účelom jeho zničenia a získania jeho území!

- editor007 | 28. března 2024

SVĚT: História Rusov poučila a krvou naučila, prečo nemôžu a nesmú Západu nikdy dôverovať a prečo musia byť neustále ostrážiti.

Rusko bolo a je pre Západ, včítane Poľska a Švédska, nesmierne lákavou korisťou.

Vojen Západu o Rusko bolo mnoho a tu spomeniem len niektoré.

Súčasnú vojnu na Ukrajine možno považovať za akúsi Krymskú vojnu, aké v minulosti museli Rusi už viackrát vybojovať.

Tentoraz sú protivníkmi opäť „kolektívny Západ“ a Rusko. Súčasným cieľom západného bloku, podobne ako pred 170 rokmi, je odtlačiť a vytlačiť Rusko preč od Čierneho mora.

Prvá Krymská vojna (v rokoch 1853-1856) bola už jednou vojnou z dlhej série vojen, ktoré vtedajšie západné mocnosti viedli proti Rusku s cieľom podrobiť si Rusko a si ho rozdeliť.

Poľsko-ruská vojna v rokoch 1609-1618 bola vojnou medzi Poľsko-litovským kráľovstvom a ruským cárstvom. Vojna sa začala ofenzívou Poľska vedenou poľským kráľom Žigmundom III.- Vasa s cieľom zabezpečiť si pre seba korunu Ruska a skončila sa zmluvou z Deulina, v ktorej boli urobené územné ústupky Poľsku - Litve, ktoré tak dosiahlo svoj najväčší územný rozmach.

Poľsku sa dočasne podarilo obsadiť dokonca aj Moskvu.

Ruská ríša si na druhej strane dokázala zabezpečiť nezávislosť.

Vojnové ťaženie švédskeho kráľa Karola XII. do Ruska, ktorý si bol už vopred istý víťazstvom, sa konalo v rokoch 1708-1709.

Švédi prehrali rozhodujúcu bitku pri Poltave na Ukrajine, ale vojna, známa ako Veľká severná vojna trvala s prestávkami naďalej, až kým ju Švédsko nakoniec v roku 1721 úplne neprehralo a bol uzavretý Nystadský mier.

Ďalšia Rusko-švédska vojna (tiež známa ako „vojna klobúkov“) v rokoch 1741 až 1743 bola pokusom Švédskej strany klobúkov zrevidovať porážku krajiny v Severnej vojne proti Rusku a aspoň čiastočne obnoviť svoju pozíciu veľmoci.

Konflikt sa ale skončil porážkou Švédska a odstúpením území Rusku.

V roku 1812 podnikol útok na Rusko Napoleon Bonaparte, ktorý si bol absolútne istý, že ho hravo porazí.

Utrpel však zdrvujúcu porážku.

Východiskovým bodom (prvej) Krymskej vojny (1853-1856) bolo pravdepodobne to, že Rusko chcelo

využiť rozpad Osmanskej ríše na zabezpečenie prístupu k Čiernemu moru a cez Bospor. Tým sa dostalo do konfliktu so všetkými ostatnými veľmocami doby (Rakúsko, Francúzsko, Anglicko), ktoré mali záujem na rozdelení Osmanskej ríše.

Táto vojna sa skončila porážkou Ruska.

Účasť Rakúska v tejto vojne bola obzvlášť neslávna: Postavilo sa na stranu Západu, hoci jeho existenciu krátko predtým v roku 1849 zachránilo Rusko.

Rakúsko by bez ruskej podpory nebolo dokázalo poraziť maďarských povstalcov.

Rusko-japonská vojna začala vo februári 1904 japonským útokom.

Skončila sa v lete 1905 porážkou Ruska.

Prvá svetová vojna: Skutočné pozadie tejto katastrofy storočia je dodnes nie celkom jasné. Spúšťačom bol zrejme pokus o atentát na Františka Ferdinanda, následníka rakúskeho trónu, ktorý bol zarytým odporcom vojny. Bez neho mali v Rakúsku navrch blázniví vojnoví štváči. Starý, senilný cisár sa nechal presvedčiť, aby vyhlásil vojnu Srbsku, aj keď nič nenasvedčovalo oficiálnej účasti Srbska na pokuse o atentát. Rusko sa dostalo na scénu ako spojenec Srbska.

Cár vedel, že vojna proti Rakúsku znamená aj vojnu proti Nemecku, čo osobne odmietal. Boli to opäť vplyvní poradcovia, ktorí presvedčili cára, aby podpísal osudný mobilizačný rozkaz, ktorý potom spustil automatický aliančný mechanizmus a viedol k známym udalostiam.

Rusko bolo spolu s mocnosťami Osi najväčším porazeným v tejto vojne.

Krátkodobo sa Nemecku potom podarilo založiť a obsadiť Ukrajinu (Brestlitovský mier).

V revolučných zmätkoch, ktoré nasledovali, západné mocnosti zasiahli v Rusku niekoľkokrát:

a, Okupácia Murmanska Britmi v roku 1918

b, Obsadenie Archangelska Britmi, Francúzmi a Američanmi v roku 1918

c, Okupácia Odesy a Krymu Francúzmi a Grékmi v roku 1918

d, Okupácia Vladivostoku Britmi, Japoncami a Američanmi v roku 1918

e, Poľsko-sovietska vojna 1919 -1921:

V rokoch 1919 až 1921 sa Poľsko, obnovené v roku 1918, pokúsilo obnoviť historickú hranicu z roku 1772 na východe a vytvoriť východoeurópsku konfederáciu pod poľským vedením.

V roku 1919 poľské sily postúpili ďaleko na bieloruské územie a na sever Ukrajiny, kde dokonca v roku 1920 dobyli Kyjev.

Po skončení občianskej vojny v Rusku sa sovietskym jednotkám pod vedením Tuchačevského podarila protiofenzíva, ktorú bolo možné zastaviť iba pred Varšavou (Poliaci to označujú ako „Zázrak na Visle“).

V bitke pri Chalkhin Gol (máj až september 1939) Japonci utrpeli ťažkú vojenskú porážku v

pohraničnej oblasti medzi Mongolskom a Mandžuskom, ktorá zabránila Japonsku zaútočiť na Sovietsky zväz. V následnom obrannom boji proti nemeckému Wehrmachtu dokázalo sovietske Rusko potom sibírske zálohy presunúť do obrannej bitky o Moskvu.

12. novembra 1940 sa v Berlíne uskutočnilo stretnutie medzi Molotovom a Ribbentropom, ktoré však zlyhalo pre sovietske nároky vo východnej Európe.

Hitler sa potom rozhodol napadnúť Sovietsky zväz.

Hitler nevedel preventívnu vojnu proti Sovietskemu zväzu (ako niektorí nemeckí historici tvrdili), ale vyhladzovaciu vojnu s cieľom vytvoriť pre Nemecko obrovský „životný priestor“ na východe.

Ako je známe, Sovietsky zväz vytvoril po skončení druhej svetovej vojny perifériu s východným blokom a Varšavskou zmluvou, ktorá mala okrem iného za úlohu chrániť Rusko pred Západom.

Po páde Sovietskeho zväzu a Varšavskej zmluvy sa NATO bezstarostne a beztrešne presunulo do tohto mocensko-politického vákua, čo teraz viedlo k súčasnej vojne na Ukrajine.

Zpracoval: Roman Bednár

[ZDROJ](#)